



ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อเพลง

กาสะลอง

ผู้ประพันธ์คำร้อง : เจริญ มาลาโรจน์

กาสะลองคอกน้อยบานลอยเลิสฟ้า เป็นคอกไม้เป่งคำล้านนาบ้านเฮา บ่แม่นคอกปีบหล่น
ลมลมเก้า บ้านอื่นเมืองเขาคดเปล่านาคาย

สาวเอ๋ยน้องเป็นสาวกาสะลอง ลืมปีลืมน้อง นางควนลีหาย ไปเป็นคอกปีบตักดินจ้มทราย
ลิบร้อยปันจายเขาหมายเตี๊ยม

สาวเอ๋ยปีกบ้านเตี๊ยมน้อง เป็นกาสะลองบ้านเฮางามสม ป้อแม่น้องหล้าตั้งตักกอยชม อย่า
หล่นลอยลมเน่าถมเนื่อนาง

กิดเตงหา

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

อยู่คนเดียวกิดเตงหาซึ่ง เป็นซึ่งดีเกยเข้าลุ่มกับสะลื้อ อี้ ออ อี้ ออ อยู่คนเดียวกิดเตงหา
เสียงจ้อยซอ คำวชอหายไปได้ไหนละหนอ

แหมบ่ปอกิดเตงหาคน คนอุ้ก้าเมือง ผมเกล้ามวยเสียบชอมพอ ไล่ป่าห้อย ชื่นจกใหม่ตอ
จี่รตถิบก้างจ้องบังแดดฝน แหมเดี๋ยวกิดเตงหาฟ่อนเมืองอย่างคนโยน หาซ้องแน กลองแอมน
กิดเตงหาอยู่วอย วอย

อยู่คนเดียวกิดเตงหาควาย เป็นควายดีเฮาเกยชื้ออยู่ในนา จื้อว่าอีหน้อย กองหาหมาเมือง
ก่านลายโก้ เส้นคำมอย หายไปได้ไหนหมาน้อย สายลมจอยซำกิดเตงหา
จัวลื้อมีลายมาหายไ้ไหน บ่ได้หัน ปล่อยเฮากอง กิดเตงหา มัน สังกัวันจะปักกินมาแหมกา ร่ำเป้ง
ว่าฮิตฮอย จะป้อยไปสังโคจา ก็กิดเตงตามสะสา ขำมันกิดฝืนคนเดียว

กำเนิด

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

ตะวันส่องฟ้า ลูกมาอีหล้าจะขวย เค็ดผักใส่เข้าไปขาย ใจอินายกาจะวายเหี้ยก่อน ตะวัน
ส่องฟ้า อีหล้าแม่จะบอกสอน ตะก่อนดีนาแม่หลาย ดึงจ้วควายแม่มี เมื่ออันอะหยังก็ดี ฐานะบ่มีขัด
สน อยู่กันสามคน ป้ออุ้ยแม่อุ้ย

แต่มีป้อจายเข้ามาอุ้ยจำประสาหนุ่มสาว คนใหญ่อุ้ยบ่ฟัง แม่ยังบ่รู้ ตะวันบ่ใส ได้อยู่กันหนี้สิน
เริ่มมี เป็นว่าเขาบ่ดี ดีป้ออุ้ยแม่อุ้ยเป็นเดือน ดีแม่เคยเบือนหน้าหนี แม่บ่บ่ฟัง

หลังจากวันนั้น วันบ่มีป้ออุ้ยแม่อุ้ย เขาขายดีนา ขายจ้วควายควาย ขายหมคนเลี้ยง ละแม่ฮื้อ
เลี้ยงอินายลูกน้อย แล้วหายลับเลย บ่เคยปีกมาหันหน้าหันตา แม่เขาจะผักปลาหาเลี้ยงลูกมา

ตะวันส่องฟ้า ลูกมาอีหล้าจะขวย เค็ดผักใส่เข้าไปขาย ใจอินายกาจะวายเหี้ยก่อน ตะวัน
ส่องฟ้า อีหล้าจำแม่สอน ก่อนเมื่อลูใหญ่ขึ้นมา กำอุ้ยจ้วจายป้อจาย เจื่อง่ายบ่ดี

ข้ามฟ้าแดนดอย

ผู้ประพันธ์คำร้อง : ปณัญญา ตั้งตระกูล

สุดฟ้าหนใดหัวใจไผ่หา ผากความรักมาให้ชื่นใจ สุดแคว้นดอยแดนดินใด หัวใจไม่ไกล
ห่างกัน

ข้ามฟ้าข้ามไปหัวใจเจ้าเอ๋ย อย่าลาร้างเลยเกยฮ่อมฝัน ห่วงใยใจเอชผูกพัน ถึงวันที่ต้องต้อง
จากลา

สายลมซึ่ง เสียงซึ่งคลึงเคล้า ช่างเจียบเหงาช่างเศร้าอร่า ยามห่างไกลพันจนสุดฟ้าหล้า
คอยเด่นสูงมุ่งใจไผ่เพื่อ คอยเจอเจอละเมอไผ่หา ความรักเอมิเคยสร้างชา ไปจากใจ

สุดฟ้าหนใดไม่ไกลห่างกัน สักวันรักมันไม่ร้างไป ข้ามฟ้าแดนดอยดอยไกล หัวใจข้ามไป
ไผ่หา

ของกินคนเมือง (ภาค 2)

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

(ช) ของกินบ้านเฮา เลือกเอาเต๋อะนาย (ญ) ภาคสองแล้วนา ชาวห้าปีบ่คาย

(พร้อม) ล้วนชะปะะมากมี ฟังหื้อดีเนื้อ ฟังใคร่อยากจนเพลอ มาบดินน้ำลาย

(ช) แก่งสะแลจิ้นแห่ง (ญ) ส้าบะแต่งคลูกา

(ช) แก่งบะน้ำเต้า (ญ) แกงออกป้าวใส่ปล้า

(พร้อม) น้ำพริกจุกๆ กับน้ำพริกข่า

แก่งผักหละใส่ฮ้า แก่งปล้าเต้าคอยเต่า

(ช) แก่งคอกค่างมัน.....(ใส่จิ้นควายตวย) (ญ)แก่งผักกุ่มหมันบ้านเฮาลอ

(ช) แก่งบ่าบอยส้ายักษ์ (ญ) แก่งผักหมันบ้านสาว

(พร้อม)อ้อบปล้า อ้อบไข่ แคบไซ ถิ่นเนา ห่อหนึ่งปล้าค้าว ข้าวล้า น้ำหนั่ว

(ช) แก่งผักอ้วนหมู (ญ) มอปปู้ใส่ข้าวคั่วตวยเนื้อ

(ช) ปล้าจอมพริกดำ (ญ) กับตำจิ้นจั่ว

(พร้อม)น้ำพริก น้ำผัก ส้าผักพะ...ก่ล้าเค่อตัว

แก่งจิกกู่ใส่บ่าถั่ว แก่งเย็นบ้านยาง

(ช)จิ้นมันเป้งนม (เอานมจั่วเนื้อ) (ญ) คัมไข่ค้างฮาง (ระวังแม่ไก่หน้อยเนื้อ)

(ช) เจี้ยวผักบั้งจิ้นส้ม (จิ้นส้มหม้อ) (ญ) กับแก่งกระด้าง

(พร้อม) ฮ้องมาแล้วส้มปาก อ่ยกกิ้นก่ง่าย มันบ่มีไผ่ขาย ของกิ้นบ้านเฮา

(ช) ของกิ้นบ้านเฮา เขาบ่เอาแล้วนาย ของกิ้นปิ่นเมือง เป็นเรื่องบ่ค้าย

เป็นกิ้นเม็กโคเนา กับข้าวเมืองนอก ส่วนบ้านผมก็กก้อก ยอดแก่งโสะตั้งวัน

คนไข้เฝ้า

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

ก้ายล้าก้ายเหลือเบือแต่ถ้าปาก ก้ายนักก้ายหนามาเป่าหื้อฟัง เจือได้ใจมืออย่างอ้อสวด อวด
เจ้าอวดแลงเป้งกำอู้ฟูไป

มีก้าเฝ้าเฝ้าเจ้าจิ้นแลง ได้ก้าเป้งเป้งเป้งเป้งก้า ตึงก้ายล้าก้ายเหลือเบือขนาด มีก้ามาด
มีก้าเฝ้าเอาก้าเอ็น

ก้ายล้าก้ายเหลือเบือแล้วฮ้ายมาด กาดเจ้ากาดแลงแอ่วเป้งท่าเอ็น เป็นคนจะโคบโค่ยยาก
หัน กันว่าถ้าผลอเธอเฝ้าเจ้าแลง

งามแต่

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

มวลไม้งามเคยถามไถ่ ว่าไผ่ผู้ใดปลูก บนยอดคอยภูผาเด่น ไผ่ร่มเย็นเป็นแพใหญ่
เขียวเมื่อใบงาม ไผ่ดอกนั้นชูช่อลือลมอยู่ ดูกงงามเมื่อยามแลง ต้องแสงแดดสีทอง
มวลไม้งามน่ายังริน บ่มีสิ้น บ่มีสร่าง มีไม้งามมีน้ำใจ ได้ชุ่มเย็นเป็นป้อนใหญ่ ฝากแนบคิง
อิงหัวใจ ถึงเคนไถ่และเคนไถล สดสวยงามสุยามเมื่อ งามยิ่งเหนืองามใด
งามแต่ ๆ บ่แพ้งามน้ำใจ งามตึงนอกตึงใน งามล้ำดั่งน้ำใสชุ่มเย็น เป็นน้ำทิพย์ชโลม

งามแต่ ๆ งามแต่งามที่ใจ งามดั่งไม้ใบบัง งามล้ำดั่งน้ำใสจุ่มเย็น เป็นน้ำทิพย์แห่งใจ งามดั่ง
น้ำทิพย์แห่งใจ เป็นน้ำทิพย์แห่งใจ

เงินดินเงินฟ้า

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

ความฮักเฮยฮักเกยไผ่หา ดินฟ้าเฮยข้าเคยไขว่คว้า เทิดทูนบูชาปรารถนาเคียงคู่ กู้สองครอง
คล่องใจ

แดนแคว้นใดได้เคยฮ่วมฝัน เกยฮักมันสัญญาบ่คลาย สุดสิ้นสลายพรากหายตายจาก บ่
พรากฮักนี้มีไว้

โอ้ ละหนอ ขอคืนฟ้ามาเป็นพยาน อันความฮักข้านี้ ดั่งบ่ มีสิ้นเงินดินสลาย ขอความฮัก
มันมิคลาย ตราบเต้าสายน้ำยังไหลริน ขอความฮักนี้บ่ สิ้น เงินดินเงินฟ้า

ความฮักเฮยแม้ใครไผ่หา ความฮักมาแนบทรวงห่วงใย เทิดทูนไว้มั่นใจฮักแต่ บ่ผันแปร
เงินดินเงินฟ้า

เจี๊ญตางหน้าปี่จาย

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

เจ้าปี่เหยปี่อ้ายจายเฮย ฟังตางนี้ก่อนเต๊อะ ถ้าเป็นคนสับปะหลี่ เป็นคนบ่ดีฮักฮักฮักเพื่อะ ขอ
เจี๊ญตางหน้าก่อนเต๊อะ จะไปเพื่อะแถวนี้เจ้าใจบ่ดี บ่แม่เลี้ยงมาก็หลายปี เป็นโคได้คนดีหื้อมาเป็น
ครอง

ตัวน้องก็หยั่งข้องใจ อ้ายเป็นจะไคหัวใจปี่จาย จะฮักแต่บ่มีฮักกาย กาวาจะไคตัวอ้ายคนดี
ขอฮักฮักใจก่อน คนใหญ่เป็นสอนหื้อดี ถ้ากันอ้ายสับปะหลี่ บ่ดีเข้ามาเจี๊ญตางหน้าปี่จาย กันถ้าอ้าย
สับปะหลี่ บ่ดีเข้ามาเจี๊ญตางหน้าปี่จาย

เจ้าจันทร์ผอมหอม

ผู้ประพันธ์คำร้อง : เจริญ มาลาโรจน์

ก้อยฟังเนอหมู่จุมปี่น้อง จักไขทำนองเรื่องเจ้าคนงาม ได้ฮักได้ฮ้าง ทุกข์โศกติดตำเจ้า
จันทร์คนงามเลี้ยงผมยาววา

ผมหอมเจ้านั้นหอมงามหนักหนา จักคัดปู้จา อินแขวนธาตุเจ้า ขอผาณา อินผาท่านเจ้า
มาเป็นเก้าเหง้า ปกห่มหวนาง

หื้อรอดหื้อปิ่น ตางฮ้ายขัดขวาง รอดแล้วเจ้านาง จักสมป้อฮ้าย หากรอดบ่ผด จักลาด้วย
พราย ลาจากเจ้าชาย ขึ้นฟ้าเมืองบน

เจ้าก็ขึ้นจ้าง เทียวหว่างไพรสน ระเหวอนข่มหมองใจใหม่ กอบปลายผมงาม ชั่ววางอก
ไหว้ ขออินทร์เทพให้หันใจเตอะนา

ขอปารมีบุญดีฮักษา หื้อปิ่นพาราอาธรรมบาปไป แต่บุญบ่สม ผมลดบ่ได้ เจ้าควง
คอกไม้เหมือนต่ายวายลง...แลเฮย

แต่หนุ่มสาวผู้ร้าวราน

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพ็ชร

ความเป็นจริงที่เผชิญหน้าอยู่ ออกจะดูอึมครึมและหนักแรง โดดกันมาก็ไม่ทันจะแกร่ง ยัง
แจกแจงตัวเองไม่เสร็จเลย

เป็นไปเองอย่างที่พอจะเป็น อย่างที่เห็นที่อ้างเอ่ย ใจชินชากับดวงตาเฉยเมย กับชีวิตที่
เปราะบาง ในเวลาที่ดวงใจห่อหุ้ม จะได้ใครมาดูมาบอกทาง คนจนคนรวยย่อมจะมีช่องทาง ที่
เกลือบกลางแคลงใจและค้างคา

คือทำนองล่องลอยในสายลม บอกความขมและด้อยค่า คนเป็นจริงก็ตั้งอยู่บนถ้อยคำ ที่
ตอกคือซ้ำและตีบตัน

มีปัญหอะไรใหม่ ๆ มาแต่งเติมดวงใจให้ไผ่ฝัน หากยังไกลก็ต้องทนบากบั่น ถ้าสิ้นกลัว
มัวเกรงไม่เกรงไม่เกรงจริง

ความรวนเรแห่งทะเลสังคม ง่ายจะล้มจะจมคั้ง ความเป็นคนอยู่บนการช่วงชิง เมื่อจะทิ้งก็อดตาย

ดอกฝืน

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพ็ชร

ดอกฝืนดูอ่อนไหว ต้องลมแกว่งไกว บานในหมอกหนา สีขาวสะอาดตา ผู้คนเสาะหากัน
ใหญ่ เขาสูงเขี่ยมเทียมฟ้า และอากาศหนาวโน่นไง คือดินก่อกำเนิดไว้ เลื่องลือกันทั่วไปมีภัยที่น่า
กลัว (ซ้ำ) ฝืน ฝืน ฝืน (ซ้ำ)

ดอกไม้เมือง

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

หาบครัวเข้าเวียงมาก่อนงาย เข้านั่งกาดขายดอกไม้เมือง มีเอื้องคำมอญไข่ เอื้องเงิน
ช้องแมว ส้มละออบ นางแดง จวงเครือ ผีเสื้อน้อย ชอมพอ จี้อ้อ สะแกงคง สิงห์หงส์ เกี้ยวเกล้า
นางก่าย ฟ้าฮ่อม ฟูสาย ลีลาว์ ต้าเหิน

เออ...ป้อกำมือใหม่ขายดอกไม้เมือง หอม หอม ถามขายหือคนใดก่ขาย เต้าจันกาดปอวาย
ขายบ่ได้ชักดอก

เขาไปซื้อขอลี่ซ้อก เฮลิโกเนีย ฮายเครนเยีย แอสเตอร์ เขอบีร่า แทพลียา แกลดิโอลัส
แกลดัสและบัดเตอร์ฟราย

คนเป็นก้ายดอกไม้เมืองของเขา เออ...ป้อกำมือใหม่เลยบ่ได้ขายสักดอก เออ...ป้อกำ
มือใหม่จะใจปึกไปเหี้ยก่อน เออ...คนรุ่นใหม่ลืมหือดอกไม้เมืองเหี้ยแล้ว

ดั่งฮักเดียว

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

ใจนี้มีฮักเดียว ฮักเดียวแต่เธอ เจ็นฟ้าดินเสนอ ละเมอไผ่ฝัน ผ่านปิ่นลมหนาวเจย ฮักเกยฮ่วม
ฝัน แต่ปิ่นวันผ่านไป เรอนั้นไปสู่เมืองหลวง

เธอจะเป็นจะไค หยั่งกิดเดิงห้วงโย หยั่งมาหาขลับไป บ่ได้ส่งข่าวมา อยู่เมืองฟ้าลาไกล กาวา
ใจเธอลืมหือแล้วเออ

ใจนี้ดั่งฮักเดียว ฮักเดียวแต่เธอ จะเฝ้ารอแต่เธอ ขอฮักเธอฮักเดียว ใจนี้ดั่งฮักเดียว ฮักเดียวแต่
เธอ ผ่ากสายลมละเมอ ขอฮักเธอฮักเดียว

บ้านเขา

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

อยู่บ้านไคใจเหมือนบ้านเขา อยู่บ้านเขาอุ่นใจสบาย ก็น้ำว้างาย ก็น้ำง่ายแต่ตัว บ่ต้องกลัวไป
มาสบาย

เป็นว่าเมืองปุ่นดี เฮาก็ไปผ่อแล้ว ว่างามอย่างแก้ว เฮาก็ไปแอ่วกอย แอ่วจนปอมมอย เชาว
ผ่อกอยตางไค เป็นดีไคให้บ่มีลาบ หลู้ย่าเตา

อันก็เอาเตอะเอา ก็นอะหยั่งก็ได้ ก็นแล้วไคไป ไปจ่ายข้าวซื้อตัว เกาะเป็นตีกิ้ว เข้าคัวยังโย
ยาสระหัวบ่คาย ขวดเป็นร้อยเป็นปัน

อยู่บ้านใดให้เหมือนบ้านเฮา อยู่บ้านเฮาอุ่นใจสบาย กินข้าวง่าย กินง่ายแต่ตัว บ่ต้องกลัวไป
จะขาย

เมืองใหญ่แต่ตัวดี มีกำจี้ฝุ่นควันคลุ้ง รถก็ยุ่งยาบยาดคิดเป็นสายเป็นเส้น คนก็เ็นเป็นบ่อุบ่
จา เหลียวหาตางใด บ่กั้นบ่เกยเหมือนบ้านเฮา

ตังจะปึกบ้านเฮา ตังบ่เอาแหลแล้ว ตังบ่ไปอยู่เมืองแก้ว เช็ดแล้วหลบไป จะได้กั้ได้ว่า
บ้านเฮาสบาย เหลียวซ้ายเหลียวขวา ก็ยังว่าคู้ว่าเคย

บ้านฝั้น

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

ฮอนแซมแซมร้างอ้างว้างห่างไกล เปลี่ยวเหงาเศร้าสร้อยน้อยใจใญ่ อยู่หอฮ่อมเฮือนเดือน
นี้บ่ปอกัน หนีสินปิ่นฟ้าหาได้ไจ้ปอ

ฝั้นไจ้ตะคิ่นว่าเฮารวยล้ำ ทรัพย์สินเงินค่านักล้ำเหลือ กินไจ้เหลือเพื่อเผื่อคนจนดู้ก ลูกตั้น
ขึ้นมาเป็นว่าฝั้นไป

ถ้าเป็นไจ้ได้อย่างฝั้นมันท่าจะดีแต่ สุขสบายนักแถมแป้คนอื่นเขา จะแบ่งเอาฮื้อผู้คนคนใด
ทุกซัทน อับจนหนทางสตาจคับมี

แต่ถึงเฮามีมอกปออยู่ไป บ่ไจ้ร่ำรวยจ่วยตัวก็ปอคุ้ม ขอฮื้อแบ่งปันน้ำใจจุ่มเย็น เป็นสิ่ง
สร้างสรรค์แบ่งฝั้นนั้นแลเฮย เป็นสิ่งสร้างสรรค์แบ่งฝั้นนั้นแลเฮย

ไผ่หามาเจย

ผู้ประพันธ์คำร้อง : ปริญญา ตั้งตระกูล

ฝากหัวใจไว้ต้ปลายฟ้า ฝากสายลมหือปาบัดไป อยู่แห่งหนไหน ความฮักยิ่งใหญ่ไจ้
อยากไค้ฮื้อ

ความฮักอยู่ดีไไหนละหนา ไจ้อยู่บนแผ่นฟ้ากว้างใหญ่ ฮักต้องไจ้เวลาอย่าร้อนเร็วไป ก้อย
ก้อยลูกก่อนไปไผ่หามาเจย

บนแผ่นฟ้าหมู่ดาวเมฆขาว หนทางเส้นยาวคาวนั้นไผ่ฝั้น หัวใจผูกพันฮักมันฮักฮื้อ ฮัก
ต้องไจ้เวลาก่อนไปไผ่หามาเจย

ฝากหัวใจไว้เคียงกู่ฟ้า ฝากสายลมหือปาบัดไป อยู่แห่งหนไหน ความฮักยิ่งใหญ่ มันคง
จริงแน้ไจ้ไผ่หามาเจย

พรหมอ้อลูก

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพ็ชร

อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ โอ้เต๋าน้อย เอาเทศมาเป็นคน มาละของต้น
อยู่ใต้ฟ้าบาท

อ้อ อ้อ อ้อ แม่นายไปภาค ไปซื้อหนังปอง แม่นายไปภาค ไปซื้อหนังปอง ไปซื้อปี่ลั่นทอง
เอาบันไ้หน้อยพองกา

อ้อ อ้อ อ้อ ซื่อจะหนมที่เป็นปลาหน้อย ดีเป็นกำเบ้อ อันแหมแดง ๆ ไปซื้อแหวน ซื่อโอ้หล้า
พองกา

อ้อ อ้อ อ้อ หลับฟัง ฟัง หลับฟัง ฟัง แมงฟังด้อมดำ หลับฟัง ฟัง แมงฟังด้อมดำ ใฝ่ไปไผมา
โอ้หล้าจะไปฟังต้น หลับบั้ง ลูกมาจ่างง่วงเหงา หลับบั้ง ลูกมาจ่างง่วงเหงา สองคนเฮม่วนแต่
ม่วนว่า

อ้อ อ้อ อ้อ แม่นายไปภาค หย้งไปเมิน แม่นายไปภาค หย้งไปเมิน ไปซื้อดอกตำเหิน มาบัน
โอ้หล้าพองกา

อ้อ อ้อ อ้อ แม่นายไปภาค จะไปขวาง ๆ แหมะหย้งเม้า ๆ แม่นายไปภาค จะไปขวาง ๆ
แหมะหย้งเม้า ๆ กัดถึงอินเหลามันพองเตื่อ อ้อ อ้อ อ้อ

เพื่อน

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพ็ชร

รับรู้กันเมื่อเย็นร้อน คิดถึงตอนสับสน โหยหาใครสักคนก็คือเพื่อน หนไหนไปไม่มีเหงา
นั่นเพราะเราเปรียบเสมือน คล้าย ๆ เงามไม้ล้มเลือนเป็นพี่น้อง

ไม่เคยหนีหาย ทั้งให้เป็นกังวลเนิ่นนาน ไม่เคยหวานแล้วขมข้างใน จริใจทุกห้อง ดูแล
กันและทุ่มเท จะเวลาใดไม่ขัดข้อง ดีร้ายซึ่มซาบมองก็รู้กัน แม้ว่าวันจะเลยพ้น ค้นหาคนละความ
ฝัน ยิ้มให้วันที่เจอกันจันทน์เพื่อน

มะเมื่อยะ

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพ็ชร

เรื่องมันเก่าสิบปีมาแล้ว เจ้าน้อยสุขเกษมอายุได้สิบห้าปี เจ้าป๋อก็ส่งไปเขียนหนังสือ ดี
เมืองมะละแม่งปุ่น ก็เลยเป็นเรื่องของกรรมของเวรเขา

มะเมื่อยะเป็นสาวแม่กำ คนพม่าเมืองมะละแม่ง งามล้ำเหมือนเดือนส่องแสง คนมาแย่งหลง
ยักสาว

มะเม็ยะบ่ยอมฮักไผ มอบใจฮื้อหนุ่มเจื้อเจ้า เป็นลูกอุปราชเท่าเจียงใหม่ แต่เมื่อเจ้าชายจบการศึกษา จำต้องลาจากมะเม็ยะไป เหมือนโคนมิดลับคาบพันหัวใจ ปลอมเป็นป้อจายหนีตามมา

เจ้าชายเป็นราชบุตรแต่สุดดีฮักเป็นพม่า ผิดประเพณีสืบมาต้องร้างราแยกทาง โอไ้ก็เมื่อวันนั้น วันที่ต้องส่งคืนบ้านนาง เจ้าชายก็จัดขบวนช้างไปส่งนางคืนทั้งน้ำตา มะเม็ยะตรอมใจ อาลัยขึ้นชม ถวายบังคมทูลลา สหายผมลงเจ็ดบาทบาทา ขอลาไปก่อนแล้วจ้านี้ เจ้าชายก็ตรอมใจตาย มะเม็ยะเลยไปบวชชี ความฮักมักเป็นเงินนี้ แลเฮย

แม่ปิง

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

โอ แม่ปิง โอ แม่ปิง โอ แม่ปิง เป็นจะไคไปแล้วแม่ปิง ตะกอนตอนน้อย อยู่ไคฮื้อแม่อยู่กู่ฟ้า เวียง แม่เลี้ยงลูกจนใหญ่ได้ดิบได้ดีก็หลาย แม่บ่เกยหาย ห่างร้างลาไปจากฟ้าเวียงเจียงใหม่ เลี้ยงดูอยู่กิน

โอ แม่ปิง โอ แม่ปิง โอ แม่ปิงเป็นจะไคไปแล้วแม่ปิง ผ่องละแม่ทั้งถิ่นผินไปบ่ได้ปักถิ่น ผ่องเห็นแม่เป็นอื่น ลับลิมบ่ได้ใส่ใจ ผ่องจ้ำคำแฆ แม่บ่ดูแล้วแม่เป็นไค แล้วแม่จะเบี่ยงไผคนไค จะช่วยดูแลแม่เฮย

ขอสักคน สักคนเต๊อะลูกแม่ปิง ลูกจายลูกญิง แม่ปิงย่าแม่เก่าเฒ่า ขอเต๊อะเฮา หนอเฮาลูกแม่ปิง ลูกจายลูกญิง ดูแลแม่ปิงแม่เฮา

โอ แม่ปิง โอ แม่ปิง โอ แม่ปิง

แม่ฮ้อยแก้ว

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

แม่ฮ้อยแก้วเป็นเต่าแก่แล้ว บ่มีลูกหลานผ่อใจ ข่าว่าลูกเป็นไปเมืองไกล แดนวิไลบ่มาใจแม่เลย

แม่ฮ้อยแก้วก่อนนี้มีลูกหลาย ใจเดียวคายเป็นคนมั่งมี ไส่หน้าดีตางก็ดี ทรัพย์สินมากมี ลูกหลานเวดเคื่อน

วันผ่านไป คนใดก็ไคฮื้อแม่แบ่ง แม่ฮ้อยจัดแจงแบ่งสันปันส่วนถ้วนหน้า วันผ่านมา ลูกหลานละหายแม่ บ่ดูบ่แลแม่เต่าเขาละแม่ไป

แม่ฮ้อยแก้วแม่เก่าแก่แล้ว ไคมีลูกหลานผ่อใจ ถ้าแม่เจ็บป่วยเป็นไป ลูกหลานคนใดหนอจะกอยแม่นี้

แม่อยู่เป็นยังบ่หา วันใดลูกหลานจะมา ข้าวของเงินทองบ่ต้องหามา ใค่อยากหันหน้าลูก
เข้าบ่คาย

ยินดีเจ้า

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

ยามเมื่อชักน้ำสั้วว่าหวาน ใจบ่เจยบานน้ำตาคลาว่าสั้ว หวานกว่าขนมอกรรมหมองศรี ชักดีว่า
มีหนีหายหน้าไป

เจือบ่าแต่งลายมันดั่งบ่าขึ้นซึ้ง จะหวังน้ำห้วยหน้า กลัวน้ำฟ้าบ่ไหลลงซอม จะตัดก้อมดิน
เปียงกลัวใจเสี่ยงเมื่อลุน กลัวว่าอายตนบุญจะบ่กลับหายไป

กลัวจู้นองเมาบ่เอาเป็นกู่อิง กลัวบ่ชักจริงทิ้งรายหน้าไป ได้กินแกงปลามาละแกงจิ้น ละ
หีบฮ้องหมองคาย อย่างอายคำอายมูลอายสมอายมี ดีดีกลัวอู้บ่คายแล้วหายแซบหายสอย

กำฟู่เกាប់ดีเอาตมดีไหนด บ่ดีกำใส่ไฟถ่านน้ำไหลน้ำห้วย ถึงบ่รำบ่รวยเฮาจ๊วยเซาะจ๊วยหา
กันว่าเป็นคนดีนึ่งก็ยินดีเจ้า

ขอหื้อเป็นคนดีดีเข้าอกเข้าใจ มีฮักแต่แนใน บ่ใจมาหลอกลวง

ยินดีต้อนรับ

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

แม่น้ำปิงไหลลงสู่เมืองใต้ บ่ได้ไหลขึ้นเหนือ แต่คนมากเหลือมาแอ่วเมืองเหนือ ต่างเชื้อ
ชาติกันไป พ่องก็เป็นคนไทย พ่องก็เป็นคนจีน อเมริกัน ญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ พ่องก็เป็นเยอรมัน
พ่องก็เป็นอินเดีย คนสิงคโปร์ คนอินโดนีเซีย

ข้าพ่องก็ขาว ข้าพ่องก็ดำ ฮัลโหล..เวลคม มากินต้มยำปลาเพี้ย ฮัลโหล..มายเดียร์ มา
กินหู้เพี้ยซึกคำ ฮัลโหล..คนดำมาหัดอู้คำเมืองเฮา ฮัลโหล..คนขาวมาไล่หม้อห้อมกับเตี๋ยวสะดอ

ถ้าสูบ่ชน จะมีแต่คนชอบใจ ถ้าสูไวไฟ จะถูกเฮาไล่เจ้าป่า ถ้าสูมาดี หมากเมี่ยงบู่หรีจะ
เตรียมไว้ทำ ถ้าสูมาบ้า จะหาไม้ค้อนเตรียมลุยข มากินมาแอ่วกันเนื้อ เฮาบ่ก็คักกัน ชักคนขอร้องสู
อย่าเป็นคนมั่งง่าย เฮาเสียดายฮึดเก่า

รักลับสน

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

เพลีนเอยเพลิดเพลีนเหมือนเคินบนวิมาน หวานเอยจำหวานปานน้ำผึ้ง ไสเอยสดไส
น้อมนำใจกะนึ่ง รักเอยซาบซึ่งตรึงกมล

ในสายน้ำในสายลมจะพรั่งพรูทุกแห่งไป ในความมืดในแสงไฟทุกแห่งหน เมื่อมีรัก
กับใครไม่มีข้าหมองหม่นหัวใจ ชีลับสนปนสุขเอย

สรรค์เอยสร้างสรรค์ทุกวันคืนริเริ่ม เสร้มเอยส่งเสริมเติมแต่งใจ ร้องเอยร่ำร้องทุกคน
ยอมยกให้ รักเอยสร้างไว้ในผู้คน

ในสายน้ำในสายลมจะพรั่งพรูทุกแห่งไป ในความมืดในแสงไฟทุกแห่งหน
เมื่อมีรักกับใครไม่มีข้าหมองหม่น หัวใจชีลับสนปนสุขเอย

เหงาเอยเงียบบเหงาสิ้นเงาความรักผ่าน ขานเอยกู่ขานปานขาดใจ ร้อนเอยร่ำร้อนร้าวราน
ปานสุ่มไฟ รักเอยโชนคังต้องมนต์

ในสายน้ำในสายลมจะพรั่งพรูทุกแห่งไป ในความมืดในแสงไฟทุกแห่งหน เมื่อความรัก
จากไปต้องทนข้าหมองหม่น หัวใจชีลับสนปนสุขเอย

เผาเอยเผาเผาทั้งเราและทั้งมวล หวนเอยให้หวนจนจะตาย ข้าเอยชอกข้าระกำใจวุ่นวาย
รักเอยโหดร้ายทำลายคน

รางวัลแด่คนช่างฝัน

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

อย่ากลับคืนคำที่เคยย้าสัญญา อย่าเปลี่ยนวาจาเมื่อเวลาแปรเปลี่ยนไป ให้เธอหมายม่นคง
แล้วอย่าหลงไปเชื่อใคร เดินทางไปอย่าหวั่นไหวใครกางกั้น

มีดวงตะวันส่องเป็นแสงสีทอง กระจ่างครรลองให้ไฟปองและสร้างสรรค์ เมื่อดอกไม้
แย้มบานให้คนหาญสู้ไม่หวั่น คือรางวัลแด่ความฝันอันยิ่งใหญ่ให้เธอ

บนทางเดินที่มีขวากหนาม ถ้าเธอคร่ำถอยไปจั้นคงเก้อ ฉันยังพร้อมช่วยเธอเสมอ เพียง
ตัวเธออย่าหนีไปเสียก่อน

จะปลอบดวงใจให้เธอหายร้าวราน จะเป็นสะพานให้เธอเดินไปแน่นอน จะเป็นสายน้ำเย็น
ดับกระหายยามโหยอ่อน คอยอวยพรให้เธอสมดังหวังได้ นิรันดร์

ลูกป้อจาย

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

ฝันฟ้าฝันฝน ฝันคนจะไค คนจะไปถึงก็ต้องไป ฮักเปียงฟ้า น้ำตานอง หยั่งต้องมาละ
ปึกคเมื่ออัน

ว่าจะเอาป้อมาขอ ฟู้ฮู้มันหมาย กู้ฮึงจาย หมายประครองชีวิตคู่ยืนยาว บ่ตันปันปี จะ
หนีละนาย ลูกป้อจายหยั่งมาซัยย ลืมง่ายลืมคาย ลูกป้อจายอย่างอื่ ก็คว่าเป็นคนดี แต่ ๆ บ่มีค่าเลย
จะมีก่หา คนดีว่าฮักมัน บ่ละขว้างกัน ฮักหาสัญญา เป็นอย่างลูกป้อจาย
ว่าจะเอาป้อมาขอ ฟู้ฮู้มันหมาย กู้ฮึงจาย แล้วหายแซบหายสอย เอ้าะฮ้อยลูกป้อจายหมาย
ประครองชีวิตคู่ยืนยาว

ล่องแม่ปิง

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

ดอกบัวตองนั้นบานอยู่บนยอดคอคอย ดอกเอื้องสามปอย บ่เกยเบ่งบานบนลานพื้นดิน ไม้
ใหญ่ไพรสูง นกยูงมาอยู่กัน เสียงซึ่งสะลือ จ้อยชอเสียงพิณ กู้กับแคนดินของเวียงเจียงใหม่ สาว
เจ้ากรรมใจ บ่ลืมนะหาลูกแม่ระมิงค์

คนงาม ๆ ต้องงามกู้ความเด่นดี ต้องฮักศักดิ์ศรีของกุลสตรี แม่ย่าแม่ยั้ง เยือกเย็นสดใส
เหมือนน้ำแม่ปิง มั่นคงจริงใจ ฮักใครฮักจริง

สาวเอชสายเวียงพิงค์ สาวเครือฟ้าเลขชมชาน อีกแม่สาวบัวบาน นั้นคือนิทานสอนใจ

ล่องแม่วัง

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

ยามตะวันแดง น้ำวังแม่เอย เป็นสีจมออน เวียงเขลางค์ละคอนเหมือนคำแต่้มต้อง เลา
เลื่องของโย เย็นลมไหวแม่วังไหลเลิงเล็กล่อง เสียงม่วนบ่าวน้อยสาวน้อย เหล่าล้วนลงเล่นอาบวัก
ว่ายว่อง บนคำฝ้างสองไม้กาสะลอง จินจ้อยเจยบาน

วันปีใหม่สงกรานต์ ขนทรายปอยแห่ สดุดตุงชัย ยี่เป็งตามโคมสาย น้ำวังฮายฮ้อม ปอย
ลามกระทง เสาบลิ้มหลง ลูกวังหลานวังฮักแม่ หวงแหนสายโย สายน้ำเกื้อแก่น เลี้ยงคนเมืองตึง
สองฝั่ง โอแม่วัง แม่อยู่ฮิ้นยัง กู้ฟ้าดินเนอ

สามปอยหลวง

ผู้ประพันธ์คำร้อง : มนัส ปิตินานต์

กตืบคอกบางเบาราวปูย่น สี่ละมุนชวนมองต้องเลหา คอกคักบั้งเอยไฉนเลยไม่โรยรา
ยังสดสวยไม่สร้างชาน่ายลจริง

สวงามหาโคเปรียบ เทียบเอื้องน้อยสามปอยหลวง คอกคลคลันเป็นชั้นเป็นพวง เอื้อง
หลวงเจ้างามตาแต่ เหลืองคั่งสีทองทาบทา

เอื้องเมืองฟ้าชวนไผ่ตาแล อีกหลงกลืนและสีเจ้าแต่ เจ้าเอื้องน้อยสามปอยหลวง เป็นศรี
เอื้องไพร ชาวเจียงใหม่ชาวซึ่งชานทรวง

เอื้องสามปอยหลวง เป็นขวัญคู่งามเหลือ ชิดชมไม่มีวันหน่าย เอื้องสกลไส เหมือนใจสาว
เหนือ บริสุทธิไม่ปนไม่เจือ เมื่อรักไผ่หัวใจมันเอย

สาวหล่ายคอย

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพ็ชร

(ชาย) หยั่งว่างามแต่ หยั่งว่างามล้ำเหลือ คอกเอื้องเมืองเหนือ เหลือกำเล่าอู้ เป็นคิไค้
เป็นคิไค้จ๋า จะว่าไฉน ถ้าปีไค้สู้ตัว

(หญิง) บ่ว่าจะไค้ ใจเป็นปัญหา นื่องคิงว่าอู้จกั้นไป ประสาคนเมือง เพื่องพุดน้ำใจ ไผ
มาไผไป ไผตรีมีหื้อเนื้อเจ้า

(ชาย) นื่องอยู่บ้านไค้ไปแอ่วกอย

(หญิง) นื่องอยู่หล่ายคอย จะกอยหยั่งเจ้า

(ชาย) ไค้กอยผ่อ นื่อง ไค้กอยหน้าสาว

(หญิง) แม่ญิงขาว ๆ สาวเวียงยังบ่ผ่อ

(ชาย) ผ่อแล้วบ่มีคั้งมอย่านาย

(หญิง) บ่จ่ายปากหวานเจือแต่บ่ได้

(ชาย) บ่ใจู้จู้ ใจู้บ่คาย

(หญิง) ว่าแต่บ่จ่าย

(ชาย) สาบานก็ได้

(หญิง) ว่าแต่บ่จ่าย

(ชาย) จะหื้อบ่จ่ายสาบานก็ได้

(ชาย) นื่องอยู่บ้านไค้ไปแอ่วกอย

(หญิง) นื่องอยู่หล่ายคอยจะกอยอย่างไ

(ชาย) ปีติงจะไปไก่อ้นหน้าสาว
 (หญิง) แม่หญิงขาว ๆ สาวเวียงยังบ่ผ่อ
 (ชาย) ผ่อแล้วบ่มีตั้งามอย่างนาย
 (หญิง) บ่จายปากหวานเจื้อแต่บ่ได้
 (ชาย) บ่ใจู้จู้ ใจู้บ่ค้าย
 (หญิง) ว่าแต่บ่จาย
 (ชาย) จะหื้อบ่จายสาบานก็ได้

สาวเจียงดาว

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

เข้ม ๆ เจียว ๆ ขุนคอย ยามหนาวเหมยปรอยไปรยมา เหมยด้นหนาวแต่แพรหม่นม่านฟ้า
 งามแต่คอยคง คอยหลวงเจียงดาว

ม่านเหมยอาบผางาม ๆ ม่วนใจเมื่อยามเหมยพราว จันผา กู่ผา กู่ฟ้าขึ้นยาว คอยหลวงเจียง
 ดาวถิ่นเฮาล้านนา

ยามค่ำยามหนาว สาวน้อยนี้หนาวแต่นา บ่าวน้อยเล่นชิงม่วนซึ่งบ่มา ละกำลังญ่าเป็นคิ
 น้อยใจ

สาวงามสาวคอยเจียงดาว อยู่ป่าอยู่เขาเนาไพร อาบเหมยนอนหนาวอ้ายบ่าวไปไหน เยียะ
 การเมืองได้อ้ายลื้มเจียงดาว

สาวเจียงใหม่

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัส มโนเพชร

ข้าเจ้าเป็นสาวเจียงใหม่ แหมบ่เต้าใดก็จะเป็นสาวแล้ว ดั่งวันมีบ่าวมาแอ้วมาอู๊มาแซว
 เป็นคนหละปูน อ้ายก่องคนแป๊ะเขี้ยวซุน อ้ายคำอ้ายมูล อ้ายสมอ้ายมี

เป็นบอกว่าจะมาขอ ข้าเจ้าก็รอมมาแล้วเป็นปี ป้อแม่ถ้าปู่สะลิ อ้ายบ่าวตัวดีหายแซบหาย
 สอย ข้าเจ้าบ่เจื้อไผแล้ว จะแต่งกับแม่ัวไปอยู่ป่าคอย ขายผ้าขายเพชรขายพลอย ขายแหวนขาย
 สร้อยอยู่บนคอยนุ้ย

อู่เต้

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

หนาวลมหานาวกันเมฆขาวโบกโบย หอมกลิ่นโชย ดอกไม้ยังบโรย ภูผังโหยหา ขำบผืนใจ
ถวิล บ่สิ้นสร้างชา ขอหื้อกามันสัญญา

ปิ่นลมหานาว กันเมฆขาวโบกโบย บ่หอมกลิ่นโชย ดอกไม้ก็จโรย ภูผังบโหยหา คำ
สัญญาแต่ถ้าจะลืมนั่น บ่เหมือนคำฟู่ฝักกลม อู่เต้บ่มีเปลี่ยนแปลง ฮักแน้จริงใจ บ่เหมือนดั่งลม
กลัวลมขึ้นใจ มันแต่เนโน เนินไปก็ลืมนั่น บ่ได้เลือนเหมือนว่า ถ้าผิดคำสัญญา ขอหื้อฟ้าผ่าหัว

ไอ้ ลมหานาวกันเมฆขาวโบกโบย ยังหอมกลิ่นโชย ดอกฮักดั่งบโรย หัวใจโหยหา ขำขอ
สัญญา ร้อยวันปันเดือน ฮักนี้บ่เลือน อู่เต้บ่ลืมนั่น

แอ่วคอย

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

แสงล้ำค่าลง กลางพงคองพฤษพีพร ยินน้ำห้วยไหลแสง ขอบฟ้าสีแดงตะวันจะลา
เซาะเก็บไม้เก็บหัว ปดิมัวท่าเวลา เกียมไวยามแสงเข้ามา ลมหานาวปีต่อมาแล้วจะว่าบ่เดือน

ลมหานาวมาแหมแล้ว ปี่แก้วน้องแก้วมาแอ่วคอย บ่ดีทำเป็นสำออย เตียวคอยสองม่อนบ่
คาย อิดคำเดียวก็หาย ธรรมชาติเรียงรายผ่อไม้หลากสี

แสงล้ำค่าลง แวดวงเฮามาฮ้อมหิงไฟ กิ่นข้าวจิ้งก้นไปม่วนอกม่วนใจ เขาได้มาแอ่วคอย
จี่ข้าวนี้กิ่นก้นไป ม่วนอกม่วนใจเขาได้มาแอ่วคอย

เอื้องแซะ

ผู้ประพันธ์คำร้อง ปริญญา ตั้งตระกูล

กลีบขาวนวล กลิ่นเข้ายวน จวนไฟฝันเมื่อมา แซมผมงาม นามนั้นฤา คือเอื้องแซะหลวง
บวงสรดวงเตวา ฮีม...

ศรัทธาไฟหา วิญญาณฮ้างฮ้าง หัวใจไฟปอง ภู่ก้องฮ้องฮ้างหา เอื้องแซะงาม เมื่อยามฮักมา คัง
คำสัญญาว่าใจหนอรอคอย...

ลมแล้งเอย อย่าเลยพิศพา จัวยนำฮักมาข้ามฟ้าแดนคอย ฮีม...

ศรัทธา ข้าน้อยรอคอย คอยหา คำมั่นสัญญา บ่ลาร้างห่างไป เอื้องขาวนวลเข้ายวนกลิ่น
กรวญชวนเซย ความฮักเอย ฮือมาแนบทรวง วิญญาณผู้เคยคิดหวังยังรอขอคุ้มฮักชู ผู้บูชาฮักแต่เน
จงสมหวัง

กลีบขาวนวล กลิ่นเข้าวน ชวนไฟฝันนั้นฟ้า เอื้องชะงาม ขอความฮักมา ดังคำสัญญาว่า
ใจหนอรอคอย ฮิม...

ศรัทธาข้าน้อย รอคอย คอยหา คำมั่นสัญญา บ่ลาร้างห่างไป
เอื้องขาวนวล เข้าวนกลิ่นกรวยชวนเชย ความฮักเอย ฮ้อมมาแนบทรง วิญญาณฮักดี
ผิดหวังยังรอขอกุ้มอุ้มชู ผู้บูชาฮักแต่เนิ่นจรมใจ

เอื้องผิง-จันผา

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

งามเลอล้าเป็นที่หนึ่ง อ่อนหวานปานน้ำผึ้ง เจ้าเอยเอื้องผิงสาวคอย หนุ่มจันผาเจ้าเฝ้าคอย
จะเคียงผูกพัน สัญญารักมั่นและซื่อตรง

จวบวันสองคนวิวาห์ จันผาปิ่นขึ้นคอดหวังใจจะสอยดอกไม้มดม แต่มือไม้ไม่มั่นคง ตก
ลงมาสิ้นใจ เอื้องผิงรำไห่วังกระโจน พุ่งชนชะง่อนหิน สิ้นใจตายตามจันผา

เอื้องเอย คนขานนามเอื้องผิง กลีบเหลือองปานน้ำผึ้ง หอมตรึงต้องใจภุมรา จันผาเอ๋ยงาม
สง่า ดันใบสะดุดตา ขึ้นเคียงคู่กันนิรันดร์เอย

ฮู้เธอเปือเริอะ

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

ปากก็ว่าฮักกัน คินวันบ่มีเปลี่ยนแปลง ฮักแต่บ่หน้าบ่แขนง บ่มีเคลือบแคลงแฝงใจ ฮู้ก็
หลงฮู้ได้แต่ ๆ ละเป็นจะไค เธอเหลวไหลเหลวเหลว ฮักกันแล้วก็ยังแอ้วสาวบ้านอื่น

ฮักบ่แต่เหี้ยแล้ว อย่างอ๊ပ်แคล้วต้องลาเลิกกัน ฮักบ่แต่บ่มัน ยะจะอันป็นก่ายหน้าหนี ฮัก
บ่แต่จะฮี้ ยังมีหน้ามาฮู้ว่าฮักกัน

ฮู้เธอเปือเริอะเลย จันบ่เอาแล้วเธอ จะรักจะละตอนผลอ ฮักบ่ฮักข้างเธอ บ่เจื้อแล้วเออเธอ
ฮักบ่จริง บ่เจื้อแล้วเออเธอฮักบ่จริง บ่เจื้อแล้วเออเธอฮักบ่จริง จันฮู้เธอเปือเริอะเลย

เฮาขอ

ผู้ประพันธ์คำร้อง : จรัล มโนเพ็ชร

น้ำเป็นของปลา ไฟเป็นของนก ผกคินร้อนบิน หากินเจ้าแสง ไม้ใหญ่ไพรกว้าง กวางแก้งจั้ง
แฝง แมงกู่ผิงบิน ถิ่นนี้แดนเฮา

เป็นบ้านเฮาดีเฮาเกิด เจ็นหนเกล้าดีเฮาอยู่ ถ้าสูงจะเอา ก็แล้วเฮาจะไปอยู่ไหน บ้านของเฮา เฮาก็
ฮัก บ้านของตู ฮู้ก็ฮัก แล้วจะไคจะเอาบ้านเฮาไป บ่ถามไถ่ซักคำ

บ้านตู่อยู่ไหน ตูถูกตางไคมา อยากรขอความเมตตา ขอป่าไม้ม่อนคอย เขาเป็นหนูน้อย คูมัน
ค้อยกำสั่น แต่ถิ่นป่าบ้านน้อย คอยม่อนนี้เฮาขอ คอยม่อนนี้เฮาขอ



ภาคผนวก ข

ประวัติส่วนตัวของสุนทรี เวหานนท์

สุนทรี เวหานนท์ เกิดเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2498 บิดาเป็นชาวจังหวัดจันทบุรี มารดาเป็นชาวเชียงใหม่ สมรสกับชาวออสเตรเลีย มีบุตร-ธิดา 2 คน ก่อนที่สุนทรี เวหานนท์จะ ได้มารู้จักกับจรัล มโนเพ็ชร ได้ทำงานเป็นรีเซพชันอยู่ที่ร้านอาหาร และเป็นเสมียนอยู่กับมานิค อังวงษ์ ที่ทำเกี่ยวกับธุรกิจบันเทิงมีห้องอัดบันทึกเสียง และสายส่งหนังสือพิมพ์ อยู่ใกล้กับประตูท่าแพ และกลายเป็นจุดที่ทำให้ได้รู้จักกับจรัล มโนเพ็ชร ซึ่งขณะนั้นได้ทำงานเป็นผู้ช่วย สมุหบัญชีอยู่ธนาคารเพื่อการเกษตร (ธกส)

สุนทรี เวหานนท์ เป็นผู้หญิงที่มีความอ่อนหวาน นุ่มนวลและความเข้มแข็งในตัวเอง ซึ่งสุนทรี เวหานนท์ เคยกล่าวกับทอคส์ (ทงคี่) ลาเวลล์ (2544:25) ไว้ว่า “เราคือคนภาคเหนือ หรือที่เราเรียกกันว่า คนเมือง พวกเรามีความน้อมนวลมีวัฒนธรรมและวิถีการดำเนินชีวิตของเราเอง จันรู้เพราะฉันโตมากับแม่ซึ่งเป็นคนภาคเหนือ แต่พ่อเป็นคนภาคตะวันออกมาจากจังหวัดจันทบุรี จันเลยได้ส่วนดีที่สุดของสองโลก คือ ได้มารยวมความงามแบบเจียบ ๆ ของภาคเหนือ พร้อมกับ ได้ความเข้มแข็งและความมุ่งมั่นของคนไทย”

ถ้าเอ่ยถึงศิลปินล้านนาที่มีชื่อเสียงโด่งดังและมีเสียงร้องที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว หลายคนจะต้องนึกถึงสุนทรี เวหานนท์ นักร้องสาวจากดินแดนล้านนาอย่างแน่นอน จากการร้องเพลงคู่กับจรัล มโนเพ็ชร ศิลปินเพลงโฟล์คของคำเมืองที่มีผลงานเพลงโดดเด่นท่านนี้ ส่งผลให้สุนทรี เวหานนท์ กลายเป็นนักร้องคู่ขวัญที่ประชาชนทั่วไปยอมรับ โดยเฉพาะเพลงสาวมอเตอรืไซด์ ที่ได้ร้องในท่อน “อ้ายมอเตอรืไซด์ไปไหนมาเจ้า” ทำให้สุนทรี เวหานนท์ กลายเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป และหลังจากนั้นก็ได้ออกมาสร้างเพลงมากยิ่งขึ้น โดยเพลงคู่ที่ร้องกับจรัล มโนเพ็ชร เพลงแรกคือเพลงน้องใจยา และหลังจากนั้นเพลงที่ทำให้สุนทรี เวหานนท์ เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น คือเพลงสาวเชียงใหม่ และเพลงล่องแม่ปิง ซึ่งเพลงล่องแม่ปิงนี้ สุนทรี เวหานนท์ ได้กล่าวว่าเป็นเพลงที่ไพเราะมากและอาจกล่าวได้ว่าเป็นเพลงชาติของเชียงใหม่เลยทีเดียว

อีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สุนทรี เวหานนท์ โด่งดังก็คือ การร้องเพลงที่ใช้เสียงขึ้นจมูก ซึ่งถือได้ว่าเป็นน้ำเสียงลักษณะนี้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว บ่งบอกถึงความเป็นคนเหนืออย่างแท้จริง ดังที่ทอคส์ (ทงคี่) ลาเวลล์ (2544:25) ได้กล่าวถึงศิลปินผู้นี้ว่า “เสียงร้องของเธอมิ

การเคลื่อนไหวเหมือนแม่น้ำที่ใสสะอาด เหมือนลำธารเล็ก ๆ ที่แข็งแรง ฟังเหมือนมันเพี้ยน แต่จริง ๆ แล้วมันทะลุเข้าไปข้างในใจ”

ที่ผ่านมาถือได้ว่าสุนทรี เวหานนท์ประสบความสำเร็จในด้านการร้องเพลงโฟล์คซองเป็นอย่างมาก เพราะเพลงที่ขับร้องส่วนใหญ่จะค่อนข้างตรงกับตัวตนของสุนทรี เวหานนท์เป็นอย่างมาก ซึ่งสุนทรี เวหานนท์ ได้กล่าวไว้ว่า “ที่ผ่านมา โฟล์คซองคำเมืองประสบความสำเร็จเพราะจริงจะรู้ธรรมชาติ แก้วเสียง จิต บุคลิก ของเรา เขาแต่งเพลงออกมาตรงความเป็นเรา” จะเห็นได้ว่าการร้องเพลงถ้าตรงตามบุคลิก ลักษณะของคนร้องก็จะช่วยเสริมให้การร้องเพลงประสบความสำเร็จมากขึ้นด้วย

สุนทรี เวหานนท์ได้ให้เหตุผลว่าที่ชอบร้องเพลงคำเมืองเพราะเพลงคำเมืองเป็นเพลงที่มีความไพเราะ ซึ่งสุนทรี เวหานนท์ ได้กล่าวกับทอด้ (ทองดี) ลาเวลล์ (2544:25) ไว้ว่า “ฉันรักที่จะร้องเพลงและรักสิ่งที่สวยงาม คนตรีของจริงสวยงามและเพราะจริง ๆ ฉันร้องเพลงคำเมืองได้และสำหรับฉันแล้วเป็นภาษาที่ไพเราะที่สุดที่ฉันได้ยินมาบนโลกใบนี้”

หลังจากที่สุนทรี เวหานนท์ได้แต่งงานและย้ายไปอาศัยอยู่ต่างประเทศกับสามี ทำให้ห่างหายไปจากวงการเพลง และพอได้ย้ายกลับมาอยู่เมืองไทยอีกครั้ง จึงเกิดความไม่มั่นใจในตัวเองว่าจะมีศักยภาพในด้านการร้องเพลงเพียงพออยู่หรือไม่ จนมาพบกับน้ำหงา คาราวาน (สุรัชย์ จันธิมาธร) นักร้องเพลงเพื่อชีวิต ที่มาเปิดผับที่เชียงใหม่ ชื่อ ไม้ไทย ก็เลยตัดสินใจที่จะร้องเพลงอีกครั้ง และผลปรากฏว่าได้รับการต้อนรับจากแฟนเพลงอย่างดีเยี่ยม ทำให้ความเชื่อมั่นกลับคืนมา และได้ตัดสินใจที่จะเปิดเวทีเป็นของตัวเองอย่างถาวร จึงกลายเป็นที่มาของร้านอาหาร “เฮือนสุนทรี” ในปัจจุบัน โดยสุนทรี เวหานนท์ ได้กล่าวว่า “เริ่มคิดมีร้านของตัวเอง สร้างเวทีให้ตัวเองอย่างถาวร เพราะเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้เราขึ้นอยู่กับตัวเองได้เต็มที่ โดยเฉพาะเมื่ออายุเราเป็นตัวกำหนดแล้ว เราไม่สามารถเดินเข้าไปขอเวทีใครอื่นได้ ถึงได้คิดทำร้านเพื่อหาตลาดเลี้ยงลูกและมีเป็นของตัวเอง มีเวทีของตัวเองร้องเพลง อย่างมีความสุข เป็นเวทีที่เด็กรุ่นใหม่เดินเข้ามาใช้ได้อย่างสง่างาม ถ้าคุณแน่จริง คุณก็อยู่ตรงนี้ได้”

การที่สุนทรี เวหานนท์ไม่ได้ไปขึ้นเวทีร้องเพลงเหมือนเมื่อครั้งอดีต หลายคนอาจจะเข้าใจว่าเพลงโฟล์คซองของเธอมลความนิยมแล้ว แต่ในความเป็นจริงแล้ว สุนทรี เวหานนท์ มีเวทีส่วนตัวที่ยังมีคนส่วนใหญ่สนใจและอยากฟังเพลงของเธออยู่ ซึ่งเราสามารถรับรู้ได้จากการไปเยี่ยมชมที่ร้านอาหาร “เฮือนสุนทรี” ที่นั่นเราจะพบผู้คนที่ต้องการไปทานอาหารพื้นเมืองและรับฟังสุนทรี เวหานนท์ครวญเพลงเพราะ ๆ ให้ฟัง และมีโอกาสที่จะได้ใกล้ชิดกับสุนทรี เวหานนท์เป็นการส่วนตัวอีกด้วย และสาเหตุดังกล่าวข้างต้น เป็นปัจจัยที่ทำให้ปัจจุบันนี้ สุนทรี เวหานนท์ไม่มีผลงานเพลงปรากฏ

ภาคผนวก ก

รูปถ่าย สุนทรี เวชานนท์

